

schijn in de grijze oogen, terwijl twee allerliefste kuiltjes de ronde wangen versierden. En het was wonderlijk welk een aantrekkelijk gezichtje het nu was, waar men de oogen bijna niet van kon afwenden.

Dat scheen de jonge zeeofficier ten minste te vinden, die, eene geurige manilla rookende, op eenigen afstand van haar, evenals zij, de reisgenooten monsterde.

Toen ze hare oogen van het tragi-comische tooneeltje afwendde, ontmoetten die de zijne, en terstond verdween de onschuldige vroolijkheid uit hare trekken. Het was alsof ze zich weêr een masker van trotsche onverschilligheid had voorgebonden.

Hij bemerkte dit en deed alsof hij niet op haar lette, want hij wilde den schijn niet op zich laden, haar even onbeschoft te behandelen als die andere heeren.

De jonge fat had zich over haar koele minachting gewroken, door allerlei dubbelzinnige geestigheden over haar persoon te uiten, die den lachlust der hem omringenden nog meer verhoogden. Opeens kreeg hij nog een onverwachte bondgenoot in een nieuw aangekomen passagier, die de jonge dame scheen te kennen, en nu met een zeer geheimzinnig gezicht, eene interessante mededeeling op half fluisterenden toon aan zijn vrienden deed.

Ze staken de hoofden bij elkâar en aller blikken waren met onverholen leedvermaak op háár gevestigd, die stil en rustig op haar plaats bleef, als merkte ze niets van al die persoonlijkheden.

Eindelijk trad één der heeren op haar toe, met den hoed op het hoofd en beide handen in de zakken en fluisterde haar met een onbeschaamden lach iets toe.

Ze verbleekte, en zag hem verwijtend aan; zonder een enkel woord te zeggen liep ze hem snel voorbij en verdween van het dek. De jonge man keek haar verbluft na; toen keerde hij langzaam met een kregelige uitdrukking op het gelaat naar zijn vrienden terug.

„Nu, wat zei ze?” klonk het hem te gemoet. Maar schouderophalend gaf hij hun bits ten antwoord, dat ze voortaan hunne boodschappen zelf mochten doen, dat hij er voor bedankte. Nu steeg de vroolijkheid nog meer, en het regende geestigheden en kwinkslagen om het malle figuur dat hij gemaakt had.

Het sein tot vertrek werd gegeven, en nu ontstond de gewone drukte en verwarring. Het snikken en weenen van hen die afscheid namen, vermengde zich met de commando's die op luiden toon gegeven werden, het gerammel der kettingen en het doffe geluid der zwaar neêrvallende touwen, die door de matrozen werden ingehaald. De schelle fluit van het naar de reede terugkeerende bootje werd overstemd door het donderend geluid, dat de kleine kanonnen aan boord der groote boot maakten, toen ze hun saluutschoten losten.

Allen drongen naar den kant der boot, waar ze voor het laatst hun zakdoeken aan de achterblijvenden toewuifden, totdat deze uit hun oogen verdwenen waren. Allen waren nog slechts vervuld met eigen gedachten en her-